

Videnskab og skabelse

Videnskab og skabelse

"I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden." 1 Mosebog 1:1

Forskere lærer stadig mere om universets uendelige omfang og kompleksitet. Mange af dem indrømmer åbent, at jo mere de udforsker det, desto mere overbeviste bliver de om, at det er en højeste, intelligent Skaber, der står bag al dets storhed. Dette stod klart for profeten David for længe siden, da han skrev: »Himlene forkynder Guds herlighed, og himmelhvælvet viser hans værk. Dag efter dag taler det, og nat efter nat viser det viden.« Salmernes Bog 19:1,2

Profeten Esajas forsikrer os om, at Gud »skabte jorden ... han skabte den ikke forgæves, han skabte den for at den skulle beboes.« (Esajas 45:18). Det er klart, at Gud skabte jorden for at den skulle beboes. Skabelsesberetningen i 1 Mosebog afslører, at mennesket skulle være jordens vigtigste beboer.

Da Gud skabte vores første forældre, sagde han til dem: »Vær frugtbare og mangfoldige, og fyld [hebraisk: fyld] jorden, og underlæg jer den; og hersk over fiskene i havet og over fuglene i luften og over alle levende væsener, der bevæger sig på jorden.« (1 Mosebog 1:28). Men for fuldt ud at modtage denne arv var det nødvendigt, at mennesket beviste sin

trofasthed over for den guddommelige lov. Adam svigtede i dette og blev dømt til døden.

Dette betyder ikke, at Guds hensigt mislykkedes. Bibelen afslører, at Gud gennem Kristus sørgede for en forløsning for det faldne menneske. »Ligesom alle dør i Adam, så skal alle også gøres levende i Kristus.« (1. Korintherbrev 15:22). Mennesket vil blive genvundet fra sin ulydighed og få en mulighed for at vise sig værdigt til at bo i det vidunderlige hjem, som dets Skaber har skabt. Jorden vil blive fuldt beboet, ikke af en døende race, men af en race, der er genoprettet til et fuldkomment liv og styrket mod synden gennem viden, der er opnået ved erfaring med de alvorlige følger af ulydighed.

Dette store projekt med at genoprette den døde og døende menneskehed beskrives i Bibelen med ordet »opstandelse«. Desuden kaldte Peter det »tider med genoprettelse«, som han siger, at Guds hellige profeter har talt om, siden verden begyndte. (Apostlenes Gerninger 3:20,21). Ligesom de indledende kapitler i Bibelen redegør for de væsentlige kendsgerninger vedrørende skabelsen og menneskets fald, så afslører resten af Bibelen Skaberens plan for genoprettelsen af dem, som han skabte for at have herredømme over jorden.

Det bør styrke vores tro på Bibelen som Johannes' Åbenbaring, når vi indser, hvor præcist den beskriver mange af de væsentlige kendsgerninger vedrørende jorden. For eksempel troede man i oldtiden, at jorden var flad, men det er nu fastslået, at jorden er sfærisk. Dette faktum blev nævnt i Bibelen for 3.000 år siden. I

Esajas' Bog læser vi om »jordens kreds«. Esajas 40:22

De gamle vismænd i Indien lærte, at jorden blev båret på ryggen af en elefant, der stod på en skildpadde. Grækerne var kendt for deres store visdom, men den bedste teori, de kunne udlede, var, at jorden hvilede på Atlas' ryg. Bibelen forkyndte sandheden om dette punkt længe før den blev opdaget af menneskelig visdom. Profeten Job sagde om Skaberen: »Han udspænder nord over det tomme rum og hænger jorden på intet.« Job 26:7

JORDENS FUNDAMENT

Skaberen spurgte Job: »Hvor var du, da jeg lagde jordens grundvold? Sig det, hvis du har forstand.« Og igen: »Hvad understøtter dens fundamenter, og hvem lagde dens hjørnesteen?« (Job 38:4,6). I lyset af de geologiske sandheder, der nu er fastslået, ser det ud til, at disse spørgsmål henviser til bestemte karakteristika i jordens dannelse. Menneskets hjem har faktisk »fundamenter«, som er fast forankret i det, man mener er en solid masse af nikkel-jern-stof, der udgør kernen i jordens centrum.

Jordens »hjørnesteen« ligner på en måde den »vigtigste hjørnesteen« i en pyramide, bortset fra at den ikke befinder sig på toppen, men i midten. Dermed presser hele jordens vægt ned på dens centrale kerne. I »The Making of the Earth« (Encyclopedia of Modern Knowledge, side 192, 193) nævner professor J. W. Gregory syv massive fundamenter, der understøtter

Jordens øverste skorpe. De findes i Nord- og Sydamerika, Asien, Afrika, Australien og to i Europa.

Selvom havene har en enorm vægt og er godt understøttet af et bundlag af tungt basaltmateriale, har Herren sørget for yderligere støtte til de kontinenter. Ikke underligt, at salmisten skrev om Skaberen: »Han satte verden på dens grundvold, så den aldrig skal rystes.« Salmernes Bog 104:5

MÅL

Gud stillede Job et andet vigtigt spørgsmål vedrørende jorden: »Hvem har fastlagt dens mål, hvis du ved det? Eller hvem har spændt snoren ud over den?« (Job 38:5). Mål er afgørende for en arkitekt, når han tegner en bygning. Ikke alene skal selve bygningen have de rette proportioner, men disse skal også stå i forhold til de omgivende objekter og omstændigheder.

Sådan var det også ved jordens udformning. Den store Arkitekt valgte mål, der på alle måder passede til formålet med hans design. Jordens diameter er cirka 8.000 miles. Betydningen af dette mål forstås først, når det sammenlignes med månens mindre størrelse og med de langt større størrelser af Jupiter og Saturn.

Man mener, at Jordens oceaner opstod som følge af vanddamp, der blev udstødt i Jordens tidlige dannelsesfaser, da den var en glødende masse. Jordens diameter ville derfor bestemme mængden af denne damp i forhold til dens overflademål. I Månens tilfælde, der er meget mindre, var den mængde vand, der stammede fra dens gasser, så lille, at den tørrede

fuldstændigt ud, efterhånden som Månen afkøledes, hvilket resulterede i, at der ikke findes vand på Månen. Forskere fortæller os derimod, at planeter på størrelse med Jupiter og Saturn udledte så enorme mængder vanddamp, at deres landmasser er fuldstændigt oversvømmet af store dybder af enten vand eller is. Hvis Jorden skulle være beboelig for mennesket, måtte den have den rette størrelse, og den guddommelige Arkitekt vidste, hvad dette mål skulle være.

Desuden måtte afstanden til solen være helt rigtig, for at jorden kunne blive ordentligt opvarmet, men ikke blive for varm. Solen er ca. 93 millioner miles fra jorden. Forskere fortæller os, at hvis solen blev flyttet 120 millioner miles væk, ville vi alle fryse ihjel. Eller hvis solen blev bragt inden for 60 millioner miles fra Jorden, ville vi alle blive brændt ihjel; selv vegetationen ville blive ødelagt af varmen.

Hvor meningsfulde var de spørgsmål, Skaberen stillede Job – »Hvem har fastlagt dens mål, hvis du ved det? Eller hvem har spændt målesnoren ud over den?« Det var ikke tomme spørgsmål. De var udtænkt af Skaberen for at afsløre hans visdom og kærlighed i at give menneskeheden dette vidunderlige hjem.

HVORDAN SKABT

Bibelen forklarer ikke, hvordan Gud gennemførte sin skabelse. Bibelen siger blot, at »Gud skabte himlen og jorden«. Der er imidlertid bred enighed blandt forskere om, at uanset oprindelsen af det materiale, som jorden består af, var der en tid, hvor dens overflade var en

varm, smeltet masse, som efterfølgende langsomt afkølede sig til det, den er i dag.

I store træk beskriver Bibelen dette med den enkle konstatering, at jorden var »formløs og tom«, det vil sige uden form (1. Mosebog 1:2). Det er denne tid, hvor jorden endnu var uegnet til liv, som 1. Mosebogs første kapitel omhandler. Denne skabelsesberetning henviser til seks stadier, dage eller epoker, hvor jorden gradvist udviklede sig til sin nuværende beboelige tilstand.

SKABELSEN

Geologer har opdaget denne ordnede udvikling, og selvom de ikke inddeler tiden i lige så mange perioder som i 1 Mosebog, er deres opdagelser om, hvad der skete i de forskellige udviklingsfaser, i bemærkelsesværdig overensstemmelse med 1 Mosebog. Forskerne angiver fire hovedepoker, som de yderligere opdeler i kortere perioder.

Der er ingen grund til at være alt for krævende, når man bemærker overensstemmelsen mellem de perioder, som forskerne har fastlagt, og »dagene« i 1 Mosebog. Når alt kommer til alt, er Bibelens beretning om, hvordan jorden blev forberedt til at opretholde liv, beskrevet i enogtredivе korte vers, mens forskerne har skrevet næsten utallige bind om dette mægtige værk. De seks overordnede inddelinger var tilsyneladende alt, hvad Skaberen anså for nødvendigt at nævne for at give sit fromme folk den information, der var nødvendig for at bevare deres tro.

DEN FØRSTE DAG

I begyndelsen af den første »dag« »svævede« Guds Ånd – hans almægtige kraft – »over vandets overflade«. (1 Mosebog 1:2). Det hebraiske ord, der her er oversat med »svævede«, betyder at ruge, ligesom en fugl, der ruger over sit rede. Som vi ved, er der flere faser i rugningsprocessen. Der samles kviste til at danne reden. Disse foretages med græs eller andre blødere materialer og til sidst med blødt dun for at give de unge fugle komfort. Derefter lægges æggene, og de holdes varme, indtil fugleungerne klækkes.

Generelt set er dette en passende illustration af, hvordan Skaberens Ånd, eller kraft, svævede over jordens vande, for at der til sidst kunne gøres et hjem klar til de utallige skabninger, han havde i tankerne til jorden, og især til mennesket. Denne udruge begyndte ved begyndelsen af den første dag, da »mørke lå over dybet«, og fortsatte, indtil mennesket, mand og kvinde, blev skabt i hans billede ved afslutningen af den sjette »dag«. 1 Mosebog 1:2,27-31

Da Guds ånd begyndte at svæve over vandene, »lå mørke over dybet«. Da dette skete før det tidspunkt, hvor land og vand blev adskilt, var jordens overflade ét stort hav. Gud spurgte Job: »Hvem lukkede havet inde med døre, da det brød frem, som om det var kommet ud af livmoderen? Da jeg gjorde skyen til dets klæde og tæt mørke til dets svøb?« Job 38:8,9

Guds spørgsmål kunne meget vel antyde, hvordan havet opstod. Forskere er enige om, at der dannedes

en fast skorpe på ydersiden, efterhånden som jordmassen afkøledes. I en periode holdt denne skorpe de varme gasser indeslækket, eller, som Guds spørgsmål antyder, »lukket inde ... med døre«. Men den indeslækkede gas ville opbygge et enormt tryk og »bryde frem« gennem utallige små kratere, spredt over jordens overflade, for derefter at afkøles, kondensere og falde ned på jordens varme overflade. Således blev havet »født«, idet Gud sammenlignede det med en fremkomst fra livmoderen.

Skaberen sagde: »Der skal blive lys«, og på grund af denne befaling »blev der lys« (1 Mosebog 1:3). Det er klart fastslået af videnskabsfolk, at solen blev skabt længe før jorden og sandsynligvis var det lys, der henvises til i Skaberens befaling, selvom den ikke trængte igennem de damp- og gasskyer, der omgav jorden, med samme lysstyrke som senere.

1 Mosebog 1:4,5: »Gud skilte lyset fra mørket. Og Gud kaldte lyset for dag, og mørket kaldte han for nat.« Det var selve jorden, der skabte adskillelsen mellem mørket og lyset. Den side af jorden, der vendte mod solen, ville være lys, i sammenligning med mørket på den anden side af kloden.

IKKE 24 TIMER

Da solens lys svagt begyndte at trænge igennem det tætte lag af fugt, der omgav jorden, sluttede den første periode, hvor Gud svævede over planeten. Der står: »Der blev aften, og der blev morgen – den første »dag«.« (1 Mosebog 1:5). Nogle er blevet vildledt af ordet »dag«, der bruges i denne sætning. Det er en

oversættelse af det hebraiske ord »yowm«. Selvom dette ord i Det Gamle Testamente ofte anvendes om en bogstavelig dag på tolv eller fireogtyve timer, begrænsede de hellige forfattere ikke brugen af det på denne måde.

I 2 Mosebog 13:10, 3 Mosebog 25:29, 4 Mosebog 9:22 og andre steder oversættes det samme hebraiske ord til »år«. I 1 Mosebog 40:4 og Josva 24:7 oversættes det til »årstid«. I 1 Mosebog 4:3 og 26:8 samt mange andre steder oversættes »yowm« med »tid«. Disse henvisninger viser tydeligt, at betydningen af dette hebraiske ord ikke er begrænset til en døgn på fireogtyve timer.

Desuden bruger Bibelen ofte ordet »dag« i en bredere forstand. Den periode på fyre år, som israelitterne tilbragte i ørkenen, omtales som »prøvelsens dag i ørkenen«. (Salmernes Bog 95:8). Esajas omtaler den tid, hvor Kristus regerer på jorden, som en »dag«. (Esajas 11:10). Og i 1 Mosebog 2:4 er hele skabelsesperioden »den dag, da Herren Gud skabte jorden og himlene«.

Det er altså klart, at det hebraiske ord »yowm« ganske enkelt betegner en tid, en sæson eller en æra, hvor visse begivenheder finder sted, eller hvor et bestemt værk fuldføres.

Vi læser, at »det blev aften og morgen: den første dag«. Det hebraiske ord, der her er oversat med »aften«, betyder bogstaveligt talt »skumring« eller »mørke«. Det, som den guddommelige Forfatter åbenbart ønsker, at vi skal forstå, er, at hver af

skabelsesperioderne havde en uklar, mørk begyndelse, og at fuldendelsen af arbejdet i hver tidsalder var en morgen med lys. Det var bogstaveligt talt sandt for den første »dag«, at den begyndte i mørke og sluttede med den guddommelige befaling: »Der blive lys.«

DEN ANDEN DAG

I den anden skabelsesperiode blev jordens atmosfære dannet. »Og Gud sagde: »Der skal være et himmelhvælv [udvidelse] midt i vandene, og det skal skille vandene fra hinanden.« (1 Mosebog 1:6). Denne adskillelse af vandene ved hjælp af »udvidelsen« betød, at hovedmassen af vand forblev på jorden, mens en enorm mængde vanddamp blev holdt svævende i atmosfæren.

Forskere fortæller os, at de resterende gasser, der stammede fra den varme jord – hvoraf en stor del kondenserede og dannede et hav af kogende vand – nu blev brugt til at danne atmosfæren. Men disse gasser måtte justeres ved guddommelig visdom for at tilvejebringe nøjagtig den rette mængde ilt, der var nødvendig for de mange åndende skabninger på jorden, som senere skulle skabes.

Profeten Esajas skrev: »Han udspænder himlene som et forhæng og udbreder dem som et telt at bo i« (Esajas 40:22). Sikke en smuk måde at beskrive den vidtstrakte atmosfære, der omgiver jorden!

Jordens atmosfære er afgørende for livet, ikke kun på grund af den ilt, den forsyner alle åndende væsener

med, men også fordi den muliggør det kredsløb, hvorigennem jorden forsynes med vand. Solen forvandler vandet i havene til damp, det løftes op i atmosfæren og falder ned på jorden som regn eller sne. Gud spurgte Job: »Hvem lader regnen falde på det ufrugtbare land, i en ørken, hvor ingen bor? Hvem sender regn for at mætte den udtørrede jord og få det spæde græs til at spire frem? Har regnen en fader? Hvem føder duggen?« Job 38:26-29

Atmosfæren rummer milliarder af tons vand i suspension, klar til at blive »sprøjtet« ned over jorden. Sikke et vidunderligt vandingssystem! Hvordan det afslører den guddommelige Arkitekts visdom! Og hvor enkelt det beskrives – »Gud skabte himmelhvælvet og skiltede vandene, der var under himmelhvælvet, fra vandene, der var over himmelhvælvet; og således skete det. Og Gud kaldte himmelhvælvet for himlen.« (1 Mosebog 1:7,8). Det hebraiske ord, der her er oversat med »himmel«, er det samme, som også oversættes med »luft«. Det ville derfor være lige så korrekt at sige, at Gud kaldte »himmelsbuen« for luft.

Da dannelsen af jordens atmosfære var fuldført, sluttede denne æra. »Og det blev aften, og det blev morgen: den anden dag.« 1 Mosebog 1:8

DEN TREDJE DAG

I løbet af den tredje »dag« eller epoke dukkede jordens landområder op. »Gud sagde: Lad vandene under himlen [eller luften] samles på ét sted, og lad det tørre land komme til syne; og således skete det. Og Gud kaldte det tørre land for Jorden; og vandets samling

kaldte han for havene; og Gud så, at det var godt.« 1 Mosebog 1:9,10

Ordsprogenes Bog 8:29 står der, at Herren »gav havet sin befaling, at vandene ikke måtte overskride hans bud, da han fastlagde jordens grundvold.« Vi får at vide, at hvis alle jordens kontinenter blev udjævnet, ville hele jordens landoverflade ligge mellem en og to miles under havets overflade. Tilsyneladende var dette tilfældet før den tredje skabelsesdag.

Ved guddommelig forordning og under kontrol af guddommelig kraft begyndte der en forvridning af jordens overflade, som endnu var en noget blød skorpe, hvilket uddybede havbunden og løftede vores kontinenter op. Som det udtrykkes i Job: »Så langt og ikke længere skal du komme. Her skal dine stolte bølger standse!« Job 38:10,11

»Du har sat en grænse, som de ikke må overskride, for at de ikke igen skal dække jorden [som havene oprindeligt gjorde].« (Salmernes Bog 104:9). Desuden sagde Gud i den tredje skabelseperiode: »Lad jorden frembringe græs, urter, der bærer frø, ... efter deres art, hvis frø er i sig selv, på jorden; og det skete.« (1 Mosebog 1:11). Således beskrives de tidligste former for vegetation.

Selvom det hebraiske ord, der her er oversat med »græs«, senere blev anvendt om bogstaveligt græs, bruges det tilsyneladende i denne tekst til at beskrive en mere generel form for spæd vegetation. Nogle bibeloversættelser oversætter det med »vegetation«.

Den tredje skabelsesperiode omfattede det, som forskerne beskriver som karbon- og den tidlige permperiode. Det var på dette tidspunkt, at den frodige vegetation, der voksede op til veritable skove, leverede materialet til jordens kulaflejringer.

Lad os her gøre en pause for at bemærke den dybe betydning af udtrykket »efter sin art«. Dette er Herrens måde at sige på, at alle livsformer er faste, at der ikke er nogen udvikling fra den ene til den anden. Der kan være mange varianter af hver art. For eksempel findes der mange varianter af roser og hunde, men de er alle roser og hunde. Darwin selv indrømmede dette ærligt i sin **Arternes oprindelse**: »På trods af alle de uddannede observatørers bestræbelser er der ikke registreret et eneste tilfælde af, at en art er forvandlet til en anden.«

Hvad angår de højere former for planteliv, som vi kender dem i dag, skal Darwin angiveligt have sagt i et brev til Sir Joseph Hooker: »Den hurtige udvikling, så vidt vi kan bedømme, af alle højere planter inden for nyere geologisk tid er et afskyeligt mysterium.« (»The Evolution of Plants«, side 42, dr. D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Dette var et »afskyeligt« mysterium for Darwin simpelthen fordi det var en modsigelse af hans evolutionsteori.

Forskere er som regel endnu ikke parate til at opgive deres evolutionsteori, men de indrømmer, at der, hvad angår de geologiske spor, der findes i klipperne, er uforklarlige huller hele vejen igennem, fra de laveste former for plante- og dyreliv til de højeste. Med andre ord er der mange »manglende led«, hvilket indrømmes

åbent af så fremtrædende forskere som Wells, Huxley, Dana og andre. Nogle forskere taler om »hurtig overgang« og »diskontinuitet«, hvilket betyder, at der ikke er noget bevis for, at én art har udviklet sig til en anden.

Wells og Huxley erkendte vanskelighederne. De gik imidlertid videre på grundlag af ren fantasi for at skabe »broer«, idet de indrømmede, at disse var »foreløbige« og »spekulative«. Geologer anslår, at disse spekulative broer dækker et tidsmæssigt hul på mindst 500 millioner år. Det uheldige ved dette er, at den lægmand, der læser disse fremtrædende mænds værker, ikke formår at skelne mellem det, de fastslår som fakta ud fra klippernes spor, og deres spekulative broer.

Vi kan sammenfatte disse tanker med et citat fra den franske professor E. Perrier, som findes på side 75 i hans bog »Jorden før historien«. Han skriver: »Den forholdsvis pludselige fremkomst af så mange organiske former er undertiden blevet betragtet som bevis imod evolutionsteorien. Igen er det blevet bevist, at en ny flora og fauna pludselig er dukket op i et geologisk lag, efter at ældre former, der var bevaret i de umiddelbart forudgående lag, var forsvundet fuldstændigt.“ Dette, bemærkede Perrier, er blevet »anset for et uimodsigeligt argument til fordel for uafhængige skabelser.«

DEN FJERDE DAG

Den fjerde »dag« handlede om solen, månen og stjernerne. Teksten lyder: »Gud sagde: Lad der være

lys på himmelhvælvet til at skille dagen fra natten; og lad dem være til tegn og til tider og til dage og år ... Gud skabte to store lys; det største lys til at herske over dagen og det mindste lys til at herske over natten; han skabte også stjernerne.« 1 Mosebog 1:14-16

Den uopmærksomme læser kan let få det indtryk af beretningen, at det var i denne periode, at solen og månen blev skabt, men sådan er det ikke. Solen og månen blev skabt »i begyndelsen«, da »Gud skabte himlen og jorden«. De er en del af »himlen«. 1 Mosebog 1:1

Det hebraiske ord, der her er oversat med »skabte«, har en langt bredere betydning og anvendelse end dette. Det oversættes med »udpegede« i Salmernes Bog 104:19. Gud »udpegede månen til at bestemme årstiderne; solen kender sin nedgang.« Guds værk på den fjerde dag bestod ikke i at skabe solen og månen, men i at udpege dem »til at herske over dagen og over natten«, og for at de kunne tjene som »tegn, til at bestemme årstider, dage og år.«

Som vi tidligere bemærkede, var det solens lys, der svagt trængte igennem det mørke, der omgav jorden i den første skabelsesperiode, da Gud sagde: »Der skal blive lys.«

Det er klart, at noget sollys nåede jorden før den fjerde skabelses»dag«, for det var nødvendigt for den vegetation, der voksede i den tredje epoke. Men solen og månen »herskede« ikke dengang i den forstand, at de skabte årstider, hvilket fremgår af, at de kæmpe

træer, der blev aflejret og dannede vores kullejer, ikke viser nogen årringe, der angiver årene for deres vækst.

DEN FEMTE DAG

Den femte epoke var helliget frembringelsen af havliv og »fugle, der kan flyve over jorden« (1 Mosebog 1:20). Vi læser, at Gud skabte store »hvaler og alle levende væsener, der bevæger sig, som vandene frembragte i overflod, efter deres art«. 1 Mosebog 1:21

Bibelen taler om »havmonstre« i stedet for »hvaler«. Strongs konkordans oplyser os om, at det hebraiske ord også kunne oversættes med »landmonstre«. 1 Mosebog 1:21 henviser sandsynligvis til de enorme dyr, som forskerne har givet navne som dinosaurer, Diplodocus og Tyrannosaurus, hvilket betyder kæmpe øgler. Forskere mener, at selvom disse uhyrer kunne leve på land, gjorde deres enorme vægt det lettere for dem at bevæge sig rundt i vandet, da vandet hjalp med at bære deres vægt.

Udtrykket »alle vingede fugle« (1 Mosebog 1:21) behøver ikke at være begrænset til at omfatte de fjerklædte fugle. Geologer har fundet ud af, at der i denne periode fandtes enorme, vingede væsener, der ikke var fjerklædte, og hvis vinger var opbygget på en måde, der mindede om flagermusens.

Uanset om det drejer sig om denne periodes kæmpestore øgler, de væsener, der udelukkende levede i havet, eller de fjerklædte eller fjerløse fugle i luften, blev hver art skabt »efter sin art«. Dette bekræftes af geologer, der åbent erkender, at ifølge

vidnesbyrdet i »Klippernes Bog« dukkede hver af disse arter pludseligt op uden tegn på at have gennemgået en evolutionær udvikling.

DEN SJETTE DAG

Ved afslutningen af den sjette »dag« skabte Gud mennesket i sit eget billede. Passende nok var det i denne periode, at de landdyr, der skulle bidrage til menneskets behov, også blev skabt.

Mens vegetationen dukkede op på den tredje »dag«, fortsatte nye plantearter med at dukke op, idet blomster- og frugtræerne blev skabt på den sjette dag. Geologer har konstateret, at med fremkomsten af de blomstrende planter og træer fulgte også honningbien. Det var på dette tidspunkt, at bien og andre insekter blev nødvendige til bestøvning, og før dette ville de ikke have haft deres rette forsyning af føde. Skaberen sørgede for, at insekternes »naturlige« trang til føde automatisk ville få dem til at tjene de blomstrende planter og træer i deres formeringsproces.

Kronjuvelen i Guds jordiske skabelse var mennesket. Skabelsens Arkitekt udformede jorden og alt, hvad den rummer, til mennesket. Når den hellige forfatter afslører sandheden om menneskets skabelse, tager han os så at sige med bag kulisserne og lader os høre Gud tale til sin søn. 1 Mosebog 1:26: »Lad os skabe mennesket i vores billede, efter vores lighed; og lad dem herske over fiskene i havet og over fuglene under himlen og over kvæget og over hele jorden og over alle de krybende dyr, der kryber på jorden.«

Det var uden tvivl en stor glæde for både Faderen og Sønnen at vide, at det store mål for alt det, der var blevet udrettet ved den guddommelige krafts »udrugning« gennem de foregående fem »dage«, nu stod for at blive virkeliggjort. Uanset hvor vidunderlige de tidligere skabelsesværker havde været, fandtes der stadig ingen passende repræsentant for Skaberen, der kunne udnævnes til jordens konge.

»Han skabte dem som mand og kvinde.« (1 Mosebog 1:27). Denne korte konstatering uddybes i det andet kapitel. Her lærer vi, at manden blev skabt først, og at der gik et stykke tid, før kvinden blev skabt. Om manden hedder det i beretningen : »Herren Gud formede mennesket af jordens støv og blæste livets ånde ind i dets næsebor; og mennesket blev en levende sjæl.« 1 Mosebog 2:7

Her fremlægges to videnskabelige sandheder vedrørende den menneskelige anatomi: (1) Menneskets organisme består af kemiske grundstoffer, der findes i jorden. (2) Han lever takket være den ilt, han indånder i lungerne. I 3 Mosebog 17:11 står der: »Kødets liv er i blodet.« Det vides nu, at den ilt, der optages i lungerne, føres af blodet til alle dele af kroppen, og dermed holdes kroppen i live. Hvor vidunderligt, at denne viden er nedskrevet i Bibelen så længe før menneskets opdagelse af den!

»Mennesket blev en levende sjæl.« En levende sjæl er et levende væsen. I 1 Mosebog 1:21 og 24 oversættes det samme hebraiske ord med »levende væsen«, hvor det henviser til de lavere dyr. Denne manglende ensartethed i oversættelsen kan afspejle

oversætternes ønske om at opretholde traditionen om den »udødelige sjæl«, som hævder, at mennesker har en gnist af uforgængeligt liv gemt et eller andet sted i deres anatomi, som, når kroppen dør, undslipper og overlever døden.

Selvom udtrykket »levende sjæl« slet ikke antyder traditionen om den »udødelige sjæl«, mente oversætterne åbenbart, at det lød bedre end udtrykket »levende væsen«, som de brugte, når der var tale om de lavere dyr. Havde de brugt enten ordene »levende sjæl« eller »levende væsen« i begge tilfælde, ville studerende af visse bibeloversættelser fra middelalderen have haft langt større sandsynlighed for at vide, at traditionen om den »udødelige sjæl« slet ikke læres i Bibelen. De ville have været mere tilbøjelige til at acceptere den enkle sandhed, der fremgår af Prædikeren 3:19-21, hvor Salomo forklarer, at menneske og dyr har én og samme ånde, og at »når den ene dør, dør den anden også«.

1 Mosebog 2:8,9 giver yderligere detaljer om Skaberens kærlige omsorg for mennesket. »Herren Gud anlagde en have i Eden mod øst, og der satte han det menneske, han havde skabt. Og Herren Gud lod alle slags træer vokse op af jorden, som var en fryd for øjet og gode at spise af; også livets træ midt i haven og træet til kundskab om godt og ondt.«

Da mennesket blev skabt i Guds billede, kunne det værdsætte de højere ting i livet. Selvom alle Guds værker er perfekte og derfor smukke, når de betragtes i deres rette lys, siges der intet i 1 Mosebogs indledende kapitel om skønheden i Guds skabelse.

Årsagen er indlysende. De lavere dyr kunne ikke værdsætte skønhed. Men efter at mennesket blev skabt, var det anderledes. Nu lægges der vægt på skønhed, endda foran behovet for føde. Mennesket skulle ikke blot leve for at spise; derfor sørgede Skaberen for træer i Edens Have, som var »en fryd for øjet«.

FRISTELSE OG ULYDIGHED

Da Adam blev skabt i sin Skabers billede og skulle være jordens konge, fik han mulighed for at stifte bekendtskab med sit herredømme. Han fik ansvaret for at give navn til »alt kvæg«, »fuglene i luften« og »alle markens dyr«. (1 Mosebog 2:19,20). I den forbindelse blev det tydeligt, at der ikke fandtes nogen passende ledsager eller »hjælper« til Adam. Så på sin egen vise måde skabte Gud Eva. 1 Mosebog 2:18,21-25

Kort efter at Eva var blevet skabt, henvendte Satan Djævelen sig til hende gennem slangen og satte spørgsmålstegn ved det, Gud havde sagt om døden som straf for synd. »I skal slet ikke dø,« sagde han til Eva og tilføjede: »Gud ved, at den dag I spiser deraf, vil jeres øjne blive åbnet, og I vil blive som guder og kende godt og ondt.« 1 Mosebog 3:1-5

Gud, i sin uendelige visdom, vidste på forhånd, hvilken vej Adam og Eva ville slå ind på, uden på nogen måde at gribe ind i deres frie valg. Da han vidste, at de ville være ulydige, tillod Gud det. Gud vidste, at kun på denne måde kunne menneskeheden opnå en praktisk viden om godt og ondt.

Som forud varslet medførte Adams ulydighed dødsstraffen, og den gik i arv til alle hans efterkommere. Det har medført megen sorg og lidelse. Men gennem denne erfaring lærer menneskeheden de frygtelige konsekvenser af at overtræde Skaberens lov.

Gud fortsætter dog med at elske sine menneskelige skabninger. Og »selv om han forårsager sorg, vil han alligevel vise medfølelse ... For han plager ikke villigt ... menneskenes børn.« Klagesangene 3:32,33

Fordi Gud elsker sine menneskelige skabninger, sørgede han for forløsning for dem gennem vor Herre Jesus Kristus. Således skrev Paulus: »Ligesom døden kom gennem et menneske, så kom også de dødes opstandelse gennem et menneske. For ligesom alle dør i Adam , så vil alle også blive levendegjort i Kristus.« 1. Korintherbrev 15:21,22

Dette værk med at genoprette menneskeheden til liv på jorden vil blive fuldført i løbet af de tusind år, hvor Kristi rige varer. Matthæus 19:28; Johannes' Åbenbaring 20:6

EN NY SKABELSE

I mellemtiden har der, lige siden Jesu første komme, været et andet skabende værk i gang. Vi kan kalde dette en »ny skabelse«. Apostlen Paulus gav os et fingerpeg om dette, da han skrev: »Er nogen i Kristus, så er han en ny skabning; det gamle er forbi; se, alt er blevet nyt.« (2. Korintherbrev 5:17). Jesus selv blev en ny skabning på det guddommelige livsplan, og hans

sande tilhængere, der er fuldt ud dedikeret til at gøre Guds vilje, har vished om, at også de vil blive ophøjet for at være sammen med ham og med deres himmelske Fader. Johannes 14:2,3; 17:24; Johannes' Åbenbaring 3:21; 2. Petersbrev 1:4

En ny dag vil blive indledt ved opgangen af »Retfærdighedens Sol«. (Malakias 4:2). Retfærdighedens Sol er Kristus, og hans trofaste tilhængere vil være hos ham. Disse bliver oprejst fra døden i den »første opstandelse« for at leve og regere sammen med Kristus. (Johannes' Åbenbaring 20:4,5). Det er »de retfærdige«, der vil »stråle som solen i deres Faders rige«. Matthæus 13:43

I mellemtiden vil mennesket få lejlighed til at lære fordelene ved lydighed at kende. Til sidst vil alle blive vækket fra dødens søvn. Derefter, rustet med den viden, der er opnået gennem erfaring med det onde, vil de, der accepterer de livsbetingelser, der er skabt for dem gennem Kristus, og adlyder de love i riget, der da er gældende, blive genoprettet til menneskelig fuldkommenhed. Da vil mennesket, jordens konge, for evigt bo i lyset af sin Skabers ansigt og nyde velsignelserne ved fred, sundhed og evigt liv.